

Rövid összefoglaló (2025.07.06.)

Téma: Az ember útja

Az első kérdés az volt, hogy van-e az embernek valóban útja, vagy csak véletlenszerűen bolyong itt a Földön – ahogy általában gondoljuk és átéljük.

Az első gyakorlat gondolkodási koncentráció volt: koncentrálj 5 percig egy körre.

Az egyik tapasztalat az volt, hogy gyakran elterelődik a figyelmünk. De akkor is vissza tudunk térni a témához. A kör ideája, mint rejtett tudatfölötti képesség bennem él, abból építem a kör képzetét. Ha a koncentrálttság elér egy bizonyos szintet, „körré válok”, tapasztalom a kör ideáját, a figyelmem mozgását, amint körré válik.

A következő gyakorlat ez volt: Miszerint élek?

Kiderült, hogy életem nagy részében nem tudom, de néha – például egy ilyen gyakorlatban – földreng a lehetőség, hogy az ember önmaga határozza meg, hogy miszerint él, és ilyenkor valóban él. Egy mondat szavait az értelmé tartja össze, a szavak rendjében mennyei rend mutatkozik meg a Földön. Az életemben nem nagyon találom meg ezt a rendet – sok benne a „piszok”. És mégis, meg lehet sejteni az „élet melódiáját” – még ha nem is szól tisztán.

Azután foglalkoztunk Steiner szövegével a GA 231-ben. A gyakorlat témája volt:

„Szó találkozik szóval, artikulált szó találkozik artikulált szóval, belsőleg átélt szó találkozik belsőleg átélt szóval.”

A központi elem talán a találkozás. A szavak áthatják egymást, de nem ártanak egymásnak, sőt új minőség jöhet létre, mint például a zenében. Kérdéses, hogy hogyan „különböztetik meg magukat” az emberek ebben a teljes odaadottságban. Föltehetően nem úgy mint mi – nincs testi tükröződés. Inkább teljes „magafeledtségben”. Ebből kell felébredni az embernek a bűnbeesés által. („Megnyílnak szemeitek” – mondja a kígyó.) Az ember, mint szó nincs kész, folyamatosan újra kimondja magát – ideális esetben. De artikulált, mert különbözik a többi szótól, aki a többi ember. A belsőleg átéltben különösen hangsúlyos, hogy „él”, a jelenben tapasztalja önmagát és a másikat – kölcsönösen.

További gyakorlat volt, hogy megkérdeztük magunkat, hogy mi a szabadság? Azt hamar megtaláltuk, hogy mi akadályoz benne: szokásaink, múltunk, belőle fakadó vágyaink. A szabadság a minden tartalomtól megszabadult, támaszték nélkül, önmagában megálló ÉN megtapasztalása. Ez egyszersmind a moralitás kiindulópontja. Ahol nincs szabadság, nincs moralitás – legfeljebb törvények és illemszabályok. A tudati iskolázás „két frontos” harc: a megismerés és a morális fejlődés területén.

Utána elolvastuk Gyuri első szövegének első bekezdését arról, hogy hogyan engedik be a téren és időn kívüli teremtető lények „e világ fejedelmét” a teremtésbe, hogy megteremtse az idő és tér világát, behozza a sötétséget az ember lelkébe. A Paradicsomban nincs megismerés, és nincs is szükség rá, az ember mindent ért. A Földön megjelenik a sötétség, a tükör (az üveglap hátára festett sötétség csinál belőle tükröt) – és a megismerés. A gyakorlás mondat ez volt:

„Időn és téren kívül állnak, mint az élet világa, mint az igazság – az Aletheia.”

A Paradicsomban nincs „kívülállás”. Ebben a tudati állapotban az ember mindent ért – csak nem tud róla. A folyamatos világosság állapotában él, ez maga az élet, az örök élet: zoé. A földi tudatban „a világosság a sötétségben fénylik” – kivéve a meditáció ritka pillanatait.

Az eddigieket mintegy összefogta két további meditáció (Kühlewind):

„Minden most van” és „A világ világosság”.

Utána olvastunk még két bekezdést Gyuri szövegéből, addig, hogy „Ezért kell az embernek meghalnia, hogy időről időre visszatérjen a szétválasztott létből az egységbe.”

Legközelebb találkozunk: október 26 (10-18:30, szünetekkel).